

Sygn. akt VIII *Pa* 93/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSO Joanna Smycz (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa Fabryki (...) Spółki Akcyjnej w C.

przeciwko M.M.- B. (M.-B.)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 20 lutego 2014 r. **sygn. akt** IV P 155/13

1) oddala apelację,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Joanna Smycz (spr.) (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: VIII Pa 93/15

UZASADNIENIE

Powódka Fabryka (...) Spółka Akcyjna w C. domagała się od pozwanej – M.M. – B. kwoty 17.493,08 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2012 roku i zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazała, że pozwana była pracownikiem powódki - kierownikiem działu sprzedaży i marketingu w okresie od dnia 15 listopada 2010 roku do dnia 26 marca 2011 roku. Do zleconych jej zadań należała organizacja stoiska na targach „C. Rossija 2011” w M., gdzie w dniach od 1 marca 2011 roku do dnia 3 marca

2011 roku powódka wystawiała swoje produkty. Mimo iż, powódka zawarła umowę na wynajem powierzchni oraz aranżację stoiska z firmą (...), to jednak została poinformowana przez pozwaną, że aranżacja stoiska wykonana przez tą firmę była niezadowalająca, dlatego należało zlecić jej wykonanie innemu podmiotowi (...) LTD. W dniu 24 lutego 2011 roku powódka otrzymała faktury wystawione przez (...) LTD na kwotę 5.100 Euro oraz 200 Euro. Wobec powyższego powódka przedstawiła fakturę do zapłaty, która została wykonana w dniu 25 lutego 2011 roku. Pozwana jeszcze przed targami w M. podjęła działania zmierzające do ustalenia czy stoisko zostało zorganizowane we właściwy sposób. W związku z tym powódka argumentowała, że ze względu na zaniechanie przez pozwaną należytego wykonania tych obowiązków pracowniczych zmuszona była zapłacić wyżej wskazane kwoty za aranżację stoiska i została narażona na konieczność poniesienia dodatkowych kosztów w związku z wystawą. Podniosła, że pozwana spowodowała szkodę w majątku firmy, za co zgodnie z regulacją art. 361 k.c. ponosi odpowiedzialność. Powódka zakwestionowała jakoby firma (...) LTD w ogóle zajmowała się aranżacją stoiska na targach, a faktury przez nią wystawione miały formę zeskanowaną. Powódka wskazała, że kwota 200 Euro została potrącona pozwanej z ostatniej wypłaty, a wysokość dochodzonego w niniejszym postępowaniu odszkodowania stanowi równowartość 4.400 Euro, z uwagi na dokonany przez firmę (...) zwrot kwoty 700 Euro za aranżację stoiska. Wyrokiem zaocznym z dnia 18 grudnia 2013 roku, sygn. akt: IV P 155/13 Sąd Rejonowy w Zabrzu uwzględnił w całości powództwo zasądzając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 17.494 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.675 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego M.M. – B. wniosła o uchylenie wyroku zaocznego w całości i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu wyegzekwowanego świadczenia w kwocie 9.304,77 złotych w trybie art. 338 § 1 k.p.c. i zasądzenie kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości, braku szkody po stronie powódki, a także braku bezprawności działania po stronie pozwanej. Z ostrożności procesowej podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwana wskazała, że podstawą jej odpowiedzialności nie jest art. 361 k.c., gdyż powinna ona zostać oparta o regulację art. 116 k.p. oraz, że nie zostały wykazane przesłanki pociągnięcia pracownika do odpowiedzialności w związku z nienależytym wykonaniem przez nią obowiązków pracowniczych. Podnosiła, że powódka nie poniosła żadnej szkody w związku z uczestnictwem w targach „C. Rossija” w M., jak również, że jakakolwiek szkoda została spowodowana przez pozwaną. Wskazała także, że nie ma jakiegokolwiek związku przyczynowo skutkowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem pozwanej, a koniecznością uiszczenia wynagrodzenia na rzecz (...). Okoliczność ta, zdaniem pozwanej, pozostaje w związku z normalnym ryzykiem prowadzonej przez powódkę działalności gospodarczej. W wyniku pomyślnego przedstawienia oferty powódki na targach (...) Fabryka (...) Spółka Akcyjna w C. poniosła zysk. Pozwana potwierdziła, iż była odpowiedzialna za przygotowanie oferty powódki na targi „C. Rossija” w M., ale wskazała, że w związku z niewywiązywaniem się przez spółkę (...) ze zlecenia (która to firma zwróciła następnie powódce kwotę 700 Euro za nienależyte wykonanie aranżacji stoiska w pakiecie podstawowym) koniecznym stało się przygotowanie stoiska przez inną firmę. Poinformowała o zaistniałych problemach prezesa pozwanej spółki, który nakazał przygotowanie stoiska przez inny podmiot (...), któremu za wykonana usługę należało zapłacić 5.100 Euro.

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Zabrzu uchylił w całości wyrok zaoczny z dnia 18 grudnia 2013 roku Sądu Rejonowego w Zabrzu wydany w sprawie IV P 155/13 i oddalił powództwo. W punkcie 2 wyroku Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 9.304,77 zł tytułem zwrotu wyegzekwowanego świadczenia oddalając w pozostałej części żądanie restytucyjne pozwanej. Sąd zasądził również od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.138 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd I instancji ustalił jako okoliczności bezsporne, iż M. M. – B. była zatrudniona w Fabryce (...) Spółce Akcyjnej w C. od dnia 15 listopada 2010 roku do dnia 26 marca 2011 roku na podstawie umowy o pracę początkowo na okres próbny od dnia 15 listopada 2010 roku do dnia 30 stycznia 2011 roku, a następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 31 stycznia 2011 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika działu sprzedaży i marketingu. Sąd Rejonowy ustalił także w oparciu o akta osobowe pozwanej, iż podlegała ona służbowo bezpośrednio prezesowi zarządu/dyrektorowi generalnemu. Do obowiązków pracowniczych M.M. – B. należało kompleksowe zarządzanie sprzedażą oraz marketingiem w

powodowej spółce, w szczególności opracowywanie strategii sprzedaży, kształtowanie polityki cenowej, koordynacja sprzedaży, przygotowywanie i nadzorowanie obiegu dokumentów w departamencie HS, w tym przygotowywanie umów i kontraktów, analiza i zawieranie kontraktów i umów w zakresie sprzedaży, nadzór nad przygotowaniem oferty, nadzór nad przyjmowaniem zamówień, nadzór nad przygotowywaniem dokumentów wysyłkowych, celnych, nadzór nad wystawianiem faktur, zarządzanie zespołem sprzedażowym oraz siatką handlowców. W zakresie planowania i marketingu pozwana odpowiedzialna była za planowanie działań marketingowych, badanie i analizę potrzeb rynku, sporządzanie planów sprzedażowych w poszczególnych kwartałach, analizę wykonania planów sprzedaży, poszukiwanie nowych, a także rozwój dotychczasowych rynków działalności spółki, sporządzanie założeń do planów produkcji, promocję spółki, jej wyrobów i usług poprzez oferowanie odbiorcom aktualnych ofert, folderów i katalogów, dbałość o aktualizację strony internetowej, zwiększanie popularności witryny internetowej, fachowe doradztwo według potrzeb odbiorców, kontakty z klientami, właściwą ekspozycję wyrobów spółki między innymi na targach, wystawach, konferencjach zarówno krajowych jak i zagranicznych oraz akwizycję bezpośrednią. Pozwana w ramach przyznanych jej uprawnień mogła dysponować zgodnie z obowiązującymi przepisami przydzielonymi środkami na wykonywanie wyznaczonych departamentowi zadań, ocenianie efektywności pracy podległego zespołu, ocenianie i nadzór nad kandydatami na pracowników do działu sprzedaży i marketingu, wydawanie im poleceń służbowych.

Według ustaleń faktycznych Sądu I instancji pozwana zajmowała się od początku 2011 roku planowanym udziałem powódki w targach C. Rossija 2011, które odbywać miały się w M. w okresie od dnia 1 do 3 marca 2011 roku. Organizatorem targów była firma (...), a współorganizatorem O.- (...). Pozwana zajęła się przygotowaniem dokumentów aplikacyjnych zgłaszających udział powódki w tych targach do firmy (...) (formularz aplikacyjny z dnia 12 stycznia 2011 roku). Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że pozwana po uzgodnieniu z prezesem spółki wysłała do tej firmy zamówienie na stoisko narożne o powierzchni 20 m². W zgłoszeniu wskazano, że na targach wystawiane będą takie produkty jak zawory kątowe, zawory bezpieczeństwa, suszarki filtrujące oraz zbiorniki płynu chłodniczego. W związku ze zgłoszeniem się powódki do udziału w targach C. Rossija 2011 (...) M. wystawiła powódce fakturę nr (...) w dniu 14 stycznia 2011 roku na kwotę 6.350 Euro. Faktura ta obejmowała wynajem powierzchni stoiska w kwocie 5.400 Euro oraz pakiet podstawowy jego aranżacji obejmujący powierzchnię stoiska ze ściankami działowymi i wykładziną dywanową, nazwę firmy na fryzie, ladę recepcji, 1 stół, 4 krzesła, 1 gniazdo (...), 2 lampy fluorescencyjne, kosz na śmieci w kwocie 700 Euro oraz opłatę rejestracyjną w kwocie 250 Euro. Wobec niezadowolenia pozwanej z aranżacji wystawy dokonanej przez N. M. pozwana podjęła decyzję o poszukiwaniu innego kontrahenta, którym okazała się firma (...) LTD, która przygotowuje stoisko. Przedsiębiorstwo to za przeprowadzone czynności (aranżacja stoiska nr (...)) wystawiło fakturę nr (...) z dnia 24 lutego 2011 roku, na kwotę 5.100 Euro. Powódka zapłaciła należność w dniu 25 lutego 2011 roku. Już po targach w M. powodowa spółka zaakceptowała fakturę za aranżację stoiska wystawienniczego wykonaną przez (...) LTD w dniu 9 marca 2011 roku. W dniu 13 marca 2011 roku firma (...) wystawiła powódce notę kredytową nr (...) w związku z koniecznością zwrotu uiszczonej przez powódkę kwoty 700 Euro tytułem niezrealizowanej przez (...) aranżacji stoiska wystawowego w pakiecie podstawowym. Jak ustalił Sąd I instancji w dniu 10 marca 2011 roku powódka wypowiedziała pozwanej umowę o pracę, zwalniając ją jednocześnie z obowiązku świadczenia pracy w okresie dwutygodniowego wypowiedzenia.

Zdaniem Sądu I instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy dał asumpt do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, które zasadniczo nie były sporne między stronami. Sąd nie dał wiary zeznaniom prezesa pozwanej P. D. w zakresie, w którym twierdził on, że aranżacja stoiska wystawienniczego wykonana została przez (...), bowiem jak stwierdził, zeznania te nie korelują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym w szczególności z fakturami przedłożonymi przez powódkę, z których bezsprzecznie wynika, że dokonano zwrotu kwoty 700 Euro, pierwotnie pobranej od powódki tytułem podstawowego przygotowania stoiska. Ponadto prezes powódki zaakceptował fakturę przedstawioną przez (...) LTD, tytułem aranżacji stoiska po targach C. Rossija 2011. Nie można zatem uznać, że prezes pozwanej zaakceptował fakturę za usługi, które nie zostały wykonane.

W opinii Sądu I instancji roszczenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji przyjął, że podstawą odpowiedzialności pozwanej w przedmiotowej sprawie jest art. 114 k.p. Ponadto zgodnie z art. 116 k.p. to pracodawca jest zobowiązany wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody.

W okolicznościach faktycznych sprawy, zdaniem Sądu I instancji, nie sposób było uznać, że pozwana na skutek swojego działania, czy zaniechania spowodowała wyrządzenie powódce jakiegokolwiek szkody. Pozwana realizując swoje obowiązki związane z przygotowaniem uczestnictwa powódki na targach w M. dochowała staranności i zapewniła powódce możliwość wystawienia swoich produktów. Nadto w ocenie Sądu I instancji nie można zasadnie twierdzić, że pozwana samodzielnie podjęła decyzję o powierzeniu wykonania aranżacji stoiska (...) LTD, skoro kontaktowała się z prezesem spółki i musiała uzyskać zgodę zarządu na podejmowane przez nią działania i decyzje. Nie sposób zarazem uznać zgodnie z twierdzeniami strony powodowej, że aranżację stoiska wykonała firma (...), skoro zaakceptowano i zapłacono za fakturę tytułem aranżacji stoiska przedsiębiorstwu (...) LTD. (...) zwróciło powódce kwotę 700 Euro uiszczoną tytułem pakietu podstawowego związanego z aranżacją stoiska wystawienniczego, bowiem firma ta nie wywiązała się z przyjętych na siebie obowiązków. Z powyższych okoliczności wynika, w opinii Sądu I instancji, że powódka nie poniosła jakiegokolwiek szkody, pozostającej w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków pracowniczych przez pozwaną. Sąd Rejonowy w Zabrzu podniósł, że pracownik ponosi materialną odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zakładowi pracy na zasadzie winy. W ramach odpowiedzialności pracowniczej kodeks pracy normuje odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną nieumyślnie wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych odmiennie od odpowiedzialności za szkodę wynikłą z zagarnięcia mienia albo spowodowaną przez pracownika umyślnie w inny sposób, jako że w tym drugim wypadku pracownik jest zobowiązany do naprawienia szkody w pełnej wysokości. Sąd I instancji wskazał, że umowa o pracę jest umową starannego działania, a nie rezultatu. Aby przypisać pracownikowi odpowiedzialność zgodnie z art. 114 k.p. muszą wystąpić łącznie, przesłanki odpowiedzialności pracownika w postaci naruszenia obowiązków pracowniczych (w formie niewłaściwego działania lub zaniechania), winy pracownika, szkody poniesionej przez pracodawcę, związku przyczynowego między zawinionym zachowaniem pracownika, a powstałą szkodą. Jedynie łączne spełnienie tychże przesłanek powoduje powstanie po stronie pracownika odpowiedzialności wobec pracodawcy. Jednakże brak którejkolwiek przesłanki powoduje niezasadność roszczenia pracodawcy w zakresie żądania naprawienia szkody przez pracownika. W ocenie Sądu I instancji powódka nie wykazała winy pozwanej, związku przyczynowego między zawinionym działaniem pozwanej, a powstałą szkodą, jak również aby powódka poniosła szkodę. Zdaniem Sądu postępowanie dowodowe wykazało, że pozwana nie ponosi winy za konieczność powierzenia innemu podmiotowi aranżacji stoiska wystawienniczego. Pozwana właściwie wywiązała się z powierzonych jej obowiązków, nie naraziła pracodawcy na szkodę, a kwota, którą powódka uiszczyła na rzecz (...) LTD stanowiła zapłatę za wykonaną usługę i nie można obciążać tym wydatkiem pozwanej. Wobec powyższego Sąd Rejonowy w Zabrzu uznał, że powództwo należy oddalić i uchylić w całości wydany w sprawie wyrok zaoczny. Na podstawie art. 338 § 1 kpc w związku z art. 410 kc. Sąd I instancji orzekł o zwrocie na rzecz pozwanej wyegzekwowanego świadczenia. W ocenie Sądu świadczenie zasądzone wyrokiem zaocznym nie było należne dlatego powódka, która wszczęła postępowanie egzekucyjne i wyegzekwowała część należności zobowiązana jest do jego zwrotu. Jednocześnie podał, że Sąd ma obowiązek orzec o restytucji, jeżeli takie żądanie zostało zgłoszone w toku postępowania. Sąd Rejonowy w Zabrzu oddalił żądanie restytucyjne w zakresie dotyczącym zasądzenia kwoty wyegzekwowanego świadczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia zajęcia przez komornika rachunku bankowego, jako że powódka nie pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia, skoro wszczęła egzekucję na mocy wyroku zaocznego. Sąd I instancji wskazał, że powódka legitymowała się tytułem wykonawczym i miała prawo egzekwować zasądzone świadczenie. Sąd orzekł także o kosztach procesu na mocy art. 98 k.p.c.

W apelacji od wyroku powódka Fabryka (...) Spółka Akcyjna w C. zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że przedstawione przez pozwaną wydruki są w rzeczywistości wydrukami pozycji aranżacji stoiska w sytuacji gdy nie wynika to z żadnego innego dowodu przedstawionego w sprawie poza oświadczeniem pozwanej.

Nadto podniosła zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że pozwana nie była odpowiedzialna za przygotowanie wyjazdu na targi oraz za wybór aranżacji stoiska.

W końcu zarzuciła wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że firma (...) LTD była odpowiedzialna za przygotowanie stoiska wystawowego podczas gdy z przedstawionego przez powódkę materiału dowodowego jasno wynika, że miała ona podpisaną umowę z (...).

Powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jej rzecz kwoty 17493,08 zł z odsetkami od dnia 31.03.2012r. od pozwanej oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję, ewentualnie domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelująca wskazała, że Sąd Rejonowy w Zabrzu niezasadnie przyjął, że pozwana wykazała jakoby aranżacji stoiska miała dokonać firma (...) LTD, co pozostaje w sprzeczności z dowodami postępowania, w szczególności umową powódki z (...), fakturą tej firmy oraz ogólnymi warunkami umów z tym przedsiębiorstwem. W swoich zeznaniach prezes powódki kategorycznie wskazał, że nie widział nikogo z firmy (...) LTD, który aranżował stoisko jego spółki na targach w M.. Powódka podniosła, że Sąd I instancji niezasadnie przyjął, iż pozwana nie była odpowiedzialna za to, że powódka dokonała wypłaty kwoty 5100 Euro na rzecz firmy (...) LTD, z którą powódka nie była związana żadną umową.

W odpowiedzi na apelację powódki M.M. – B. wniosła o oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Pozwana podniosła, że wywiedziona apelacja jest bezpodstawna, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne na podstawie zebranego materiału dowodowego i na tej podstawie w sposób prawidłowy dokonał wykładni prawa. Sąd Rejonowy, w ocenie pozwanej, przeprowadził rzetelne i wyczerpujące postępowanie dowodowe i należycie ocenił materiał dowodowy sprawy. Nadto podniosła, że wywiedziona apelacja jest lakoniczna i nie pozwala na rzetelne przeanalizowanie zarzutów składanych przez stronę powodową. Przedstawione przez powódkę argumenty cechują się subiektywnością i nie znajdują oparcia w stanie faktycznym sprawy, a stanowią li tylko dowolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Sąd II instancji zważył, co następuje:

Apelacja Fabryki (...) S.A. w C. jest niezasadniona i podlega oddaleniu.

Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i w ocenie Sądu II instancji dokonał właściwej oceny dowodów zebranych w sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji również dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego sprawy, które w pełni podzielił. Zdaniem Sądu II instancji Sąd Rejonowy w Zabrzu przeprowadził właściwą ocenę prawną stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Wbrew bowiem twierdzeniom apelującej, skoro M.M. – B. łączył z powódką stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony, nie odpowiada ona za ewentualne szkody wyrządzone pracodawcy w oparciu o art. 361 § 1 kc. Zasadnie wskazał Sąd I instancji, że podstawą odpowiedzialności pozwanej jest przepis art. 114 kp, zgodnie z którym pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach rozdziału I działu V Kodeksu pracy. Na pracodawcy zgodnie z art. 116 kp spoczywa ciężar dowodu, powinien on wykazać okoliczności naruszenia obowiązków pracowniczych, winę pracownika, istnienie i wysokość szkody oraz związek przyczynowy (o którym stanowi art. 115 k.p.) między zawinionym zachowaniem pracownika, a powstałą szkodą. Okoliczności te pracodawca powinien udowodnić zarówno w przypadku winy nieumyślnej, jak i winy umyślnej pracownika (w przypadku winy umyślnej pracownik odpowiada za szkodę w pełnej wysokości). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2012 roku, sygn. akt: III APa 20/12 „W razie dochodzenia od pracownika odszkodowania na zasadach przewidzianych w ramach art. 114 k.p. w zw. z art. 122 k.p., to na pracodawcy spoczywa ciężar łącznego udowodnienia szkody i jej wysokości, winy pracownika oraz normalnego związku przyczynowego pomiędzy powstaniem albo zwiększeniem szkody a zachowaniem się pracownika.” (Lex 1223232).

W przedmiotowej sprawie powódka nie wykazała aby M.M. – B. naruszyła swoje obowiązki pracownicze podczas organizacji uczestnictwa powódki na targach „C. Rossija 2011” w M.. Pozwana miała szerokie kompetencje przyznane jej w ramach umowy o pracę, m.in.: kompleksowe zarządzanie sprzedażą oraz marketingiem w powodowej spółce, planowanie działań marketingowych, badanie i analizę potrzeb rynku, sporządzanie planów sprzedażowych, analizę wykonania planów sprzedaży, poszukiwanie nowych, a także rozwój dotychczasowych rynków działalności spółki, sporządzanie założeń do planów produkcji, promocję spółki, jej wyrobów i usług poprzez oferowanie odbiorcom aktualnych ofert, kontakty z klientami, a także właściwą ekspozycję wyrobów spółki między innymi na targach. Pozwana jako osoba odpowiedzialna za zaprezentowanie pracodawcy na targach „C. Rossija 2011” doszła do przekonania, że firma (...) nienależycie wywiązała się z przyjętych na siebie obowiązków w zakresie aranżacji wystawy dla Fabryki (...) S.A. w C.. Wobec powyższego, działając w ramach swoich obowiązków zdecydowała się na poszukiwanie innego kontrahenta, którym okazała się firma (...) LTD, która miała za zadanie w odpowiedni sposób przygotować stoisko powódki. Pozwana nie działała bez konsultacji z zarządem spółki, gdyż skontaktowała się w tej sprawie z prezesem Fabryki (...) S.A. w C. P. D. i uzyskała zgodę zarządu na przygotowanie stoiska przez inny podmiot tj. przedsiębiorstwo (...). Firma ta zażądała za swoje usługi kwoty 5.100 Euro, która to suma wynikała z faktury z dnia 24.02.2011 roku, a którą powódka zaakceptowała w dniu 9 marca 2011 roku (k. 11 akt). Nie sposób stwierdzić, że działanie pozwanej w ramach jej obowiązków pracowniczych polegające w istocie na dokonaniu oceny przygotowania powódki do udziału w targach w M. było nacechowane winą polegającą czy to na działaniu umyślnym na szkodę pracodawcy bądź też rażącym niedbalstwem czy nienależytym wykonaniu swoich obowiązków. Przeciwnie pozwana podjęła decyzję mającą na celu zapewnienie właściwej realizacji zadań zleconych jej przez pracodawcę i to po konsultacji z zarządem pracodawcy. Dochowała przy tym należytej staranności wynikającej z zakresu jej obowiązków.

Jak zasadnie podnosiła pozwana targi „C. Rossija 2011” zakończyły się dla powódki sukcesem, gdyż w sposób skuteczny zaprezentowała ona swoje wyroby. Mimo dodatkowej sumy 5.100 Euro, którą powódka musiała wyłożyć celem należytego zorganizowania stoiska osiągnęła ona swój cel w postaci przedstawienia swojej oferty i poszerzenia rynku zbytu oraz pozyskania potencjalnych nowych klientów. Ponadto w dniu 13 marca 2011 roku firma (...) wystawiła powódce notę kredytową i zwróciła uiszczoną przez spółkę kwotę 700 Euro tytułem niezrealizowanej przez (...) aranżacji stoiska wystawowego w pakiecie podstawowym. Powódka odzyskała zatem część kosztów przeznaczonych na należyte zorganizowanie wystawy od firmy (...). W ocenie Sądu II instancji wyższe od zaplanowanych wydatki na udział powódki w targach w M. w 2011 roku stanowią ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej, które obciąża pracodawcę, odpowiedzialność ta zaś nie może być przerzucana na pracownika, który dochował należytej staranności w przygotowaniu jej udziału w przedsięwzięciu. Jak podniósł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 lipca 2011 roku, sygn. akt: II PK 22/11 „Wykazanie przez pracodawcę poniesionej szkody jest bezwzględnie konieczne do wytoczenia powództwa z art. 114 kp” (M.P.Pr. (...)35). Natomiast powódka nie wykazała w toku postępowania, aby poniosła jakąkolwiek szkodę w związku z uczestnictwem w targach „C. Rossija 2011” w M., a tym samym związku przyczynowego między zachowaniem pozwanej, a zaistnieniem szkody. Powódka nie określiła na czym miałyby polegać poniesiona przez nią szkoda, a w toku procesu dążyła jedynie do nieuzasadnionego obciążenia swojego pracownika-pozwanej kosztami prowadzenia przez nią działalności gospodarczej (marketingowej) z uwagi na niezadowolenie spowodowane wysokością owych kosztów.

Zdaniem Sądu II instancji wywieziona w sprawie apelacja miała charakter lakoniczny i stanowiła jedynie próbę nieudanej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, tak w zakresie stanu faktycznego sprawy, jak i w zakresie jego oceny prawnej. Apelująca kwestionowała ustalenie, jakoby firma (...) LTD była odpowiedzialna za przygotowanie stoiska wystawowego na targach (...) w 2011 roku, jako że miała ona podpisaną umowę z (...). W tym zakresie twierdzenia apelującej są bezpodstawne, skoro powódka zaakceptowała przedstawioną przez (...) LTD fakturę z dnia 24 lutego 2011 roku. Powódka zatwierdziła do zapłaty wskazaną fakturę już po odbyciu się targów w M. (które miały miejsce od 1 do 3 marca 2011 roku), tj. w dniu 9 marca 2011 roku (faktura wpłynęła do spółki dnia 8 marca 2011 roku). Nie sposób zatem uznać, że powódka nie zawarła z firmą (...) LTD umowy na wykonanie usług w zakresie aranżacji jej stoiska skoro zapłaciła wskazaną fakturę, również na fakturze znajduje się tytuł zapłaty – „aranżacja stoiska wystawienniczego na targach (...) 2011, M., Rosja”. Powódka zleciła zatem, na rekomendację pozwanej, która konsultowała się w tej sprawie z zarządem, firmie (...) LTD wykonanie aranżacji jej stoiska na

targach, a następnie uiściła należną zapłatę. Nie zmienia to faktu, iż pierwotnie prezentację produktów powódki miała przygotować w zakresie tzw. pakietu podstawowego firma (...), jednakże nie wywiązała się ze zleconych jej czynności i zwróciła powódce kwotę 700 Euro tytułem niezrealizowanej przez (...) aranżacji stoiska wystawowego w pakiecie podstawowym. Organizator imprezy C. Rossija 2011 (...) wystawiła powódce w dniu 14 stycznia 2011 roku fakturę, gdzie zasadniczą należność stanowiła opłata za wynajem powierzchni stoiska w kwocie 5.400 Euro, nadto opłata rejestracyjna w kwocie 250 Euro, zaś kwota 700 Euro z tytułu organizacji stoiska została, jak podniesiono, zwrócona jako nienależna.

Nie jest także zasadny, podniesiony przez powódkę, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pozwana nie była odpowiedzialna za przygotowanie wyjazdu na targi oraz za wybór aranżacji stoiska. Z ustaleń faktycznych sprawy wynika, że M.M. – B. odpowiadała za organizację uczestnictwa powódki w targach (...) w ramach swoich obowiązków pracowniczych, nadto tego rodzaju zadania mieściły się w zakresie jej kompetencji. Pozwana jednakże, w ocenie Sądu I i II instancji, wbrew twierdzeniom apelującej należycie wywiązała się z powierzonego jej zadania, mimo że powódka oceniła negatywnie jej działania w tym zakresie i była niezadowolona z wysokich kosztów udziału w targach.

Reasumując w ocenie Sądu II zarzuty apelacji były nietrafione, zaś przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w Zabrze postępowanie dowodowe, ustalenia faktyczne oraz ich ocena prawna w niniejszej sprawie były prawidłowe i wyczerpujące.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną. O kosztach orzeczono w oparciu o przepisy art. 98 kpc oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (t.j.: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

SSO Joanna Smycz SSO Małgorzata Andrzejewska SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

(spr.) Sędzia Przewodniczący Sędzia